

ΛΑΤΙΝΙΚΑ ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ

Πέμπτη 31 Μαΐου 2007

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

A. ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Τότε ο Πακούβιος είπε ότι ήταν βέβαια ηχηρά και μεγαλόπρεπα, όσα είχε γράψει, αλλά όμως του φαινόταν αυτά (ότι ήταν) κάπως τραχιά και στυφά. «Έτσι είναι», είπε ο Άκκιος, «όπως τα λες· και ούτε βέβαια μετανιώνω για αυτό· γιατί ελπίζω ότι θα είναι καλύτερα, αυτά που θα γράψω στη συνέχεια. Γιατί λένε πως αυτό που συμβαίνει στους καρπούς, το ίδιο συμβαίνει και στο πνεύμα: αυτοί που γεννιούνται σκληροί και πικροί, γίνονται μετά γινωμένοι και ευχάριστοι· αλλά αυτοί που γεννιούνται από την αρχή μαραμένοι και μαλακοί, αργότερα δεν γίνονται ώριμοι αλλά σάπιοι. (ή δεν ωριμάζουν αλλά σαπίζουν)».

Ο Λίκινος, ο δούλος του Αισώπου μας, που είναι γνωστός σε εσένα, δραπέτευσε από τη Ρώμη στην Αθήνα. Αυτός για λίγους μήνες στην Αθήνα έμεινε ως ελεύθερος κοντά στον Πάτρωνα τον Επικούρειο (και) από εκεί έφυγε στην Ασία. Αργότερα, κάποιος Πλάτωνας από τις Σάρδεις, όταν έμαθε από επιστολή του Αισώπου ότι αυτός ήταν δραπέτης, συνέλαβε τον άνθρωπο και τον παρέδωσε στη φυλακή στην Έφεσο.

B. ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

1.α

quem
roma
eandem
nostrorum
servis
a se
mensium
litterae
homo, hominum

β.

bene, melius, optime
maturiora, maturissima/ maturrima
liberius, liberiore, liberrimum, liberrimo

2.α.

dicendo
estote
scripturus sit
visum iri
fugeretis, fugite
cognoscendus
comprehendisse
traduntur

β.

nascens, nasciturus, natus
abeat, abiret, abiturus sit

3.α.

id= υποκείμενο στο *paenitet*
me= αιτιατική του προσώπου που μετανιώνει προσδιορίζει το *paenitet*
fore= ειδικό απαρέμφατο αντικείμενο στο *spero*
servus= παράθεση στο *Licinus*
Roma= απρόθετη αφαιρετική που δηλώνει κίνηση από τόπο προσδιορίζει το *fugit*
mensis= αιτιατική του χρόνου προσδιορίζει το *fuit*
fugitivum= κατηγορούμενο στο *eum*

β. **quae scripsisset**= δευτερεύουσα αναφορική προσδιοριστική πρόταση.

Εισάγεται με την αναφορική αντωνυμία *quae* , προσδιορίζει το *ea* της κύριας πρότασης που εννοείται. Εκφέρεται με έγκλιση υποτακτική , γιατί έχουμε πλάγιο λόγο. Χρόνου υπερσυντελικού, γιατί το ρήμα εξάρτησης (*dixit*), είναι ιστορικού χρόνου και δηλώνει το προτερόχρονο στο παρελθόν.

cum eum fugitivum...cognovisset= δευτερεύουσα επιρρηματική χρονική.

Εισάγεται με τον ιστορικό – διηγηματικό , γιατί αναφέρεται σε διήγηση του παρελθόντος. Εκφέρεται με υποτακτική , γιατί ο ιστορικός *cum* υπογραμμίζει τη βαθύτερη σχέση μεταξύ κύριας και δευτερεύουσας πρότασης. Δημιουργεί μια σχέση αιτίου αιτιατού ανάμεσά τους. Είναι φανερός ο ρόλος του υποκειμενικού στοιχείου της υποτακτικής. Χρόνου υπερσυντελικού, γιατί το ρήμα εξάρτησης είναι (*comprehendit*) είναι ιστορικού χρόνου και δηλώνει το προτερόχρονο στο παρελθόν.

4.α.

Homo a Platone quodam Sardonio comprehensus est.

β.

Licinum servum Athenas fugisse et in Asiam abisse.

γ.

Noli tu hominem tradere

Ne tu hominem tradideris.

ΠΥΡΡΗΝΑΣ